

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΡΟΠΑΤΟΡΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΧΩΡΙΟΝ ΤΩΝ ΠΟΙΜΕΝΩΝ

Τὴν Κυριακὴν τῶν Προπατόρων, 17^η/30^η Δεκεμβρίου 2018, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τῶν Ἀγίων Προπατόρων εἰς τὸν ἐπ' ὀνόματι αὐτῶν ἱερόν Ναόν, τὸν ἀποτελοῦντα τὸν πολιοῦχον Ναόν τῆς πόλεως τοῦ Χωρίου τῶν Ποιμένων-Μπεϊτσαχούρ, προσκειμένης τῇ Βηθλεέμ.

Κατὰ τὴν ἐορτὴν ταύτην ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ τὴν μνήμην τῶν πρὸ τοῦ νόμου καὶ ἐν τῷ νόμῳ Προπατόρων τοῦ Χριστοῦ, ἐξ ὧν Οὗτος προῆλθε σαρκωθείς ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου καὶ τεχθεὶς κατὰ σάρκα ἐξ αὐτῆς.

Εἰς τὸν περικαλλῆ ναὸν τοῦτον, τὸν κεκοσμημένον διὰ λιθογλύπτου εἰκόνοστασιον καὶ διὰ βυζαντινῆς ἀγιογραφίας ἐτελέσθη θεία Λειτουργία τὴν πρῶϊαν, τῆς ὁποίας προεξῆρξεν ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Πέλλης Φιλούμενος, τῇ συλλειτουργίᾳ τῶν Πρεσβυτέρων τῆς ἐνορίας ταύτης, π. Σάββα, π. Ἦσσα, π. Ἰωάννου καὶ π. Γεωργίου, ψαλλούσης τῆς χορωδίας τῆς ἐνορίας ἀραβιστί καὶ συμμετέχοντος πανδήμου ἐκκλησιάσματος ἐκ τῶν κατοίκων τῆς πόλεως.

Πρὸς τὸ ἐκκλησίασμα τοῦτο ἀνεγνώσθη κήρυγμα τοῦ Μακαριωτάτου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου διὰ στόματος τοῦ Πρεσβυτέρου π. Ἦσσα ὡς ἔπεται:

«Τὸ πλήρωμα τοῦ Νόμου καὶ τῶν Προφητῶν Αὐτός ὑπάρχων, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ πληρώσας πᾶσαν τὴν Πατρικὴν Οἰκονομίαν, πληρώσον χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης τὰς καρδίας ἡμῶν πάντοτε νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Ἀμήν».
(Λειτουργία Ἱεροῦ Χρυσοστόμου)

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Τό ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου Κυρίου διαμνηνθέν εἰς τοὺς ἀγραυλοῦντας ποιμένας ἐν τῇ ἱερᾷ πόλει ὑμῶν Μπεϊτ Σαχούρ «ἰδοὺ γάρ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαράν μεγάλην, ἥτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ, ὅτι ἐτέχθη ἡμῖν σήμερον Σωτὴρ, ὅς ἐστι Χριστὸς Κύριος ἐν πόλει Δαυΐδ», (Λουκ. 2, 10-11), συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῷ ἁγίῳ τούτῳ ναῷ, ἵνα εὐχαριστιακῶς καὶ δοξολογικῶς ἐορτάσωμεν τὴν μνήμην τῶν ἁγίων Προπατόρων, δηλονότι πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος θεῶ εὐαρεστησάντων, ἀπὸ Ἀβραάμ ἄχρι καὶ Ἰωσήφ τοῦ Μνήστορος τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου· ὁμοίως καὶ τῶν προφητῶν καὶ προφητίδων, ἐξαιρέτως δὲ τοῦ Προφήτου Δανιὴλ καὶ τῶν ἁγίων τριῶν παίδων.

Οἱ ἀπ' αἰῶνος εὐαρεστήσαντες τῷ θεῷ ἅγιοι σὺν τοῖς Προφήταις καὶ ταῖς Προφητίδαις εἶναι αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι προκατήγγειλαν τὸ μυστήριον τῆς θείας Οἰκονομίας, τουτέστι τὴν γέννησιν τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ πληρώσαντος πᾶσαν τὴν Πατρικὴν οἰκονομίαν.

Ἡ σημερινὴ ἐορτὴ τῶν ἁγίων Προπατόρων ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ τόπῳ, ἔνθα αἱ τῶν ἀγγέλων οὐράνιαι δυνάμεις συνωμίλησαν μετὰ τῶν ἀνθρώπων τῶν ἀγραυλούντων ποιμένων, ἀποτελεῖ τὸ προοίμιον τοῦ εὐαγγελισμοῦ τῆς μεγάλης χαρᾶς, (Λουκ

2,10), δηλονότι τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τὰ δεσμά τῆς ἁμαρτίας καί τῆς φθορᾶς τοῦ θανάτου.

Καί τοῦτο, διότι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, ὁ Χριστός, εἶναι ὁ νέος Ἀδάμ, οὐχί πλέον ὁ χοϊκός ἄνθρωπος, ἀλλά ὁ ἐκ Πνεύματος ἁγίου συλληφθεὶς ἐν τῇ νηδύϊ μήτρᾳ τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας καί τῶν ἀγνῶν αὐτῆς αἱμάτων σαρκωθείς καί ἐνανθρωπήσας διὰ τὴν τῶν ἀνθρώπων σωτηρίαν.

Ἡ ἱερά ἱστορία δέν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας ἡμεῖς ἐγενήθημεν μέλη τοῦ σώματος αὐτῆς, δηλαδή τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἱεράν ἱστορίαν συνθέτουν καί καταγράφουν οἱ ἅγιοι Προπάτορες καί πάντες οἱ προφῆται, εἰς τοὺς ὁποίους ἐγένοντο ὅλαί αἱ ἀποκαλύψεις τοῦ Θεοῦ. Καί εἰς μὲν τὴν Παλαιάν Διαθήκην αἱ ἀποκαλύψεις τοῦ Θεοῦ Λόγου, δηλαδή τοῦ Χριστοῦ, ἔλαβον χώραν ἀσάρκως εἰς δὲ τὴν Καινὴν Διαθήκην αἱ ἀποκαλύψεις τοῦ Θεοῦ Λόγου, τοῦ Χριστοῦ ἐγένοντο ἐν σαρκί.

Οἱ ἅγιοι Προπάτορες, δηλονότι οἱ δίκαιοι καί οἱ Προφῆται ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ δέν εἶχον μόνον κοινωνίαν ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ μετὰ τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καί με τὴν θεωρίαν τῆς ἐνανθρωπήσεως Αὐτοῦ. Μὲ ἄλλα λόγια, οὗτοι ἐθεώρουν (ἐβλεπον) τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ ὡς ἄνθρωπον, ἐν μορφῇ ἀνθρώπου. Ὁ Ἀδάμ παραδείγματος χάριν, «ἤκουσε τῆς φωνῆς Κυρίου τοῦ Θεοῦ περιπατοῦντος ἐν τῷ παραδείσῳ τό δειλινόν», (Γεν. 3,8). Ὁ Ἰακώβ εἶδε τό πρόσωπον τοῦ Θεοῦ· «εἶδον γάρ Θεόν πρόσωπον πρὸς πρόσωπον καί ἐσώθη μου ἡ ψυχή», (Γεν. 32,30). Ὁ Μωϋσῆς εἶδε τὰ ὀπίσθια τοῦ Θεοῦ· «καί εἶπε Κύριος, ἀφελῶ τὴν χειρὰ καί τότε ὄψει τὰ ὀπίσω μου, τό δέ πρόσωπόν μου οὐκ ὀφθήσεται σοι», (Ἐξοδος 33, 21-22). Ὁ Ἡσαΐας εἶδε τὸν Κύριον καθήμενον ἐπὶ θρόνου. «Εἶδον τὸν Κύριον καθήμενον ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ καί ἐπλημένον καί πλήρης ὁ οἶκος τῆς δόξης αὐτοῦ» (Ἡσαΐας 6,1). Ὁ Δανιήλ εἶδε τὸν Κύριον ὡς Υἱόν ἀνθρώπου. «Καί ἰδοὺ ὡς ὁμοίωσις υἱοῦ ἀνθρώπου ἦψατο τῶν χειλέων μου», (Δανιήλ 10,16). Ὁ προφήτης Ἠλίας διαλέγεται μετὰ τοῦ Κυρίου· «καί ἰδοὺ ρῆμα Κυρίου πρὸς αὐτόν καί εἶπε· τί σύ ἐνταῦθα Ἠλίου; καί εἶπεν Ἠλίου· ζηλῶν ἐζήλωκα τῷ Κυρίῳ Παντοκράτορι, ὅτι ἐγκατέλιπον οἱ υἱοί σου», (Γ' Βασιλ. 19,9-10).

Σημειωτέον ὅτι οἱ ἅγιοι Προπάτορες καί οἱ προφῆται δέν εἶδον, δέν ἐθεώρουν τὴν ἀκατάληπτον καί ἀπρόσιτον φύσιν τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὸν τύπον καί τὴν εἰκόνα Αὐτοῦ, ἡ ὁποία εἰκόνα ἐπρόκειτο νὰ λάβῃ χώραν εἰς τό μέλλον, ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ὡς ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων καί ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος», (Φιλιπ. 2, 5-6). Καί ἀλλαχοῦ λέει ὁ θεῖος Παῦλος: «Ὁ Σατανᾶς ἐτύφλωσε τὰ νοήματα τῶν ἀπίστων εἰς τό μή αὐγᾶσαι αὐτοῖς τὸν φωτισμόν τοῦ Εὐαγγελίου τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ, ὃς ἐστὶν εἰκὼν τοῦ Θεοῦ», (Β' Κορ. 4,4). Ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία τιμᾷ καί γεραίρει τὴν μνήμην τῶν Ἁγίων Προπατόρων, διότι οὗτοι προκατήγγειλαν τό Μέγα Μυστήριον τῆς θείας Οἰκονομίας, τουτέστιν τό μυστήριον τῆς Σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου, «τὰ τῶν Πατέρων ἀκροθίνια Ἀβραάμ, Ἰσαάκ καί Ἰακώβ τιμῶμεν, ὅτι αὐτῶν ἐκ σπέρματος ἔλαμψε Χριστός σαρκωθείς ἐκ Παρθένου ὡς παντοδύναμος», (Μηναιον, Κυριακή πρό τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως, Ὅρθρος), ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδὸς τῆς ἐκκλησίας.

Ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου ἀποδεικνύεται καί ἀπὸ τό γεγονὸς ὅτι ἐκτός τῆς Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας καί τοῦ Ἰωσήφ, οἱ πρῶτοι οἱ ὁποῖοι προσεκύνησαν τό θεῖον βρέφος ἦσαν οἱ ἀγραυλοῦντες Ποιμένες, καί τοῦτο διότι διεκρίνοντο διὰ τὴν ἀπλότητά τους καί διὰ τὴν καθαρότητα τῆς καρδίας των. Ἐπιπλέον δὲ οἱ Ποιμένες ἐμιμοῦντο τὰς ἀρετὰς καί τὴν πολιτείαν τῶν Πατριαρχῶν

καί τῶν Προφητῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἐπισημαίνουν τό γεγονός ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἐπέλεξε τούς πλέον ἀπλούς τῇ καρδίᾳ καί τῇ διανοίᾳ, διά νά ἀποκαλύψῃ τό ἄρρητον μυστήριον τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου. Δέν ἐπέλεξε ὁ Χριστός τούς ὑπερηφάνους καί πονηρούς Γραμματεῖς καί Φαρισαίους, οἱ ὅποιοι ἐγνώριζον καί ἐδίδασκον τάς Γραφάς καί τόν Μωσαϊκόν Νόμον. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, δέν εἶναι τοῦ κόσμου τούτου τοῦ αἰῶνος, ὁ ὅποιος κόσμος «ὅλος ἐν τῷ πονηρῷ κεῖται», (Α΄ Ἰω. 5,19), ὡς λέγει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης. Ἡ Ἐκκλησία ζῇ καί κινεῖται ἐν τῷ κόσμῳ, διά νά σώσῃ τόν κόσμον καί νά ἀπελευθέρωσῃ αὐτόν ἐκ τοῦ σκοτούς καί ἀπαλλάξῃ αὐτόν ἐκ τῆς ἀδικίας καί τῆς καταδυναστείας τοῦ διαβόλου.

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ σκοπός τῆς Ἐκκλησίας εἶναι νά εὐαγγελίζεται τήν ἐπί γῆς εἰρήνην, τήν ὁποίαν εἰσήγαγε εἰς τόν κόσμον ἡ ἐνανθρώπησις τοῦ Θεοῦ Λόγου καί ὕμνησαν οἱ ἄγγελοι. Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι ὁ Χριστός διά τῆς ἐνανθρωπήσεως Αὐτοῦ εἰρήνευσε τόν ἄνθρωπον μέ τόν Θεόν, τόν πλησίον του, δηλαδή τόν συνάνθρωπόν του, μέ τόν ἑαυτόν του. Τοῦτο δέ ἐγένετο, διότι ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἠνώθη ἡ θεία μετὰ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἀσυγχύτως, ἀτρέπτως, ἀδιαιρέτως καί ἀχωρίστως.

Ἰδοὺ λοιπόν διά τί ὁ ἄγγελος Κυρίου εἶπεν εἰς τούς ἀγραυλοῦντας ἐνταῦθα Ποιμένας: «μή φοβεῖσθε· ἰδοὺ γάρ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαράν μεγάλην, ἥτις ἔσται παντί τῷ λαῷ, ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον σωτήρ, ὅς ἐστι Χριστός Κύριος, ἐν πόλει Δαυΐδ», (Λουκ. 2,10-11). Δεῦτε, λοιπόν, ἀγαπητοί μου, ἐτοιμάσωμεν ἑαυτούς καί καθαίρωμεν τάς καρδίας ἡμῶν, ἵνα εἰσέλθῃ ἐντός αὐτῶν ἡ μεγάλη χαρά καί ἡ εἰρήνη τοῦ Ἡλίου τῆς Δικαιοσύνης, τοῦ γεννηθέντος Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, Ἀμήν.

Εὐλογημένα καί εἰρηνικά Χριστούγεννα!»

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν παρετέθη τράπεζα ὑπό τῆς Κοινότητος εἰς τήν συνοδείαν τοῦ Ἀρχιερέως καί πολλοῦς ἄλλους.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας